

The Truth About Stacey

Ann M. Martin

Copyright © 2010 Ann Martin

NETFLIX is a registered trademark of Netflix, Inc. and its affiliates.

Artwork used with permission from Netflix, Inc.

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4,

București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;

0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

 www.litera.ro

Clubul bonelor: Adevărul despre Stacey

Ann M. Martin

Copyright © 2020 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Ivona Berceanu

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Gabi Trășculescu

Corector: Nicoleta Arsenie

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare și prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MARTIN, ANN M.

Clubul bonelor: Adevărul despre Stacey / Ann M. Martin;

trad. din lb. engleză de Ivona Berceanu. – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-5694-0

I. Berceanu, Ivona (trad.)

821.L11

Ann M. Martin

CLUBUL BONELOR

Adevărul despre Stacey

LITERA

București

2020

*Autoarea dorește să îi mulțumească
doamnei doctor Claudia Werner
pentru considerațiile pline de sensibilitate
legate de această carte.*

★ Capitolul ★

UNU

– În calitate de președintă a Clubului Bonelor, a spus Kristy Thomas, vă propun ca temă de dezbatere să discutăm despre ce anume vom face când doamna Newton va merge la spital ca să nască.

– Ce vrei să spui? am întrebat mirată.

– Vreau să spun c-ar trebui să fim pregătite. Așteptăm de luni de zile acest copil, iar familia Newton este, practic, unul dintre cei mai buni clienți ai noștri. Vor avea nevoie de cineva care să aibă grijă de Jamie în timp ce părinții lui sunt la spital. Niște bone istețe trebuie să fie pregătite pentru un astfel de eveniment.

– Cred că-i o idee bună, a zis Mary Anne Spier. Susțin propunerea ta.

Mary Anne de obicei e de acord cu Kristy. La urma urmelor, sunt cele mai bune prietene.

I-am aruncat o privire Claudiei Kishi. Claudia este cea mai bună prietenă a mea și, totodată, vicepreședinta clubului nostru. Ea a ridicat din umeri când s-a uitat la mine.

Suntem doar patru în Clubul Bonelor: Kristy, Claudia, Mary Anne (ea este secretara) și cu mine, Stacey McGill. Eu sunt casiera. Avem această afacere de aproximativ două luni. Kristy a avut ideea cu clubul, motiv pentru care a ajuns să fie președintă. Ne întâlnim de trei ori pe săptămână, de la 17.30 până la ora 18.00, în camera Claudiei (Claudia are propriul telefon fix), la care clienții sună ca să solicite bone. Motivul pentru care clubul funcționează atât de bine este faptul că, având patru bone acolo, la capătul firului, orice persoană care sună găsește aproape garantat o bonă disponibilă pentru orice interval orar solicitat. Clienților noștri le place asta. Ei spun că e pierdere de vreme să dea o mulțime de telefoane doar ca să găsească o bonă. Și le place și de noi. Suntem niște babysittere de nădejde. Și am muncit din greu ca să ne punem afacerea pe picioare. Am tipărit foi volante și le-am distribuit în căsuțele poștale, ba chiar am dat un anunț la ziarul *Stoneybrook News*, vocea orașului Stoneybrook din Connecticut.

Aici locuiesc eu acum, în acest micuț oraș din Connecticut. Dați-mi voie să vă spun că, la început, a fost șocant pentru mine, după ce am trăit în New York. New Yorkul este imens. Stoneybrook nu e. Există o singură școală generală, la care merg și eu. Toate frecventăm aceeași școală. (Noi suntem în clasa a șaptea.) În New York există aproximativ un miliard de școli generale. De fapt, în New York există aproximativ un miliard de multe altele – oameni, mașini, clădiri, magazine, porumbei, prieteni și lucruri de făcut.

Aici nu e așa, cum să vă spun, nu există... prea multe. Părinții mei și cu mine ne-am mutat în luna august și nu îmi făcusem nici măcar o prietenă până în septembrie, când am cunoscut-o pe Claudia la școală. În orașul ăsta, toată lumea se pare că știe pe toată lumea încă din pruncie. Claudia, Kristy și Mary Anne de atunci se cunosc. Și au crescut împreună, din moment ce Kristy și Mary Anne locuiesc una lângă alta pe Bradford Court, iar Claudia are casa peste drum. (Eu locuiesc la două străzi distanță.)

Și ce m-am mai bucurat când Claudia mi-a spus de Kristy că vrea să înființeze clubul! În sfârșit aveam să am și eu prieteni! Și chiar am. Cu toate că sunt prietenă mai bună cu Claudia, nu știu ce

m-aș face fără Kristy și Mary Anne. Este adevărat că par mai copilăroase decât mine și Claudia (încă nu le pasă de haine sau de băieți – deși Kristy a ieșit de curând cu un băiat la o petrecere, pentru prima oară), că Mary Anne e incredibil de timidă, și Kristy e ca un băiețoi. Dar sunt prietenele mele și eu fac parte din grupul lor. Ceea ce nu pot spune despre anumiți trădători pe care i-am lăsat în urmă la New York.

– Fiți atente, uitați ce plan am! a sărit Kristy. Într-o zi de școală, după-amiază, doamna Newton își dă seama că a sosit momentul să meargă la spital. Îl sună pe domnul Newton sau cheamă un taxi, ceva de genul, apoi ne sună, și una dintre noi se duce să aibă grijă de Jamie.

– Și dacă suntem toate ocupate? am întrebat.

– Hm! a exclamat Kristy căzând pe gânduri. Poate că, de acum încolo, una dintre noi ar trebui să fie liberă în fiecare după-amiază, astfel încât să-i putem asigura doamnei Newton o bonă. Ei, în mod special, îi facem acest serviciu, deoarece Newtonii sunt clienți foarte buni.

– Serviciul ăsta ne costă, a luat cuvântul Claudia, dând glas tocmai ideilor pe care le aveam și eu.

– De acord, am adăugat. Bebelușii pot întârzia. Chiar și două sau trei săptămâni. Riscăm să renunțăm la o groază de programări pentru nimic.

– Într-adevăr, a spus Kristy gânditoare.

– Ce ziceți de un plan de noapte? am sugerat. Nu vi se pare că femeile însărcinate merg întotdeauna la spital în miez de noapte? Eu m-am născut la ora 02.20 dimineța.

– Eu m-am născut la 04.36, a spus Claudia.

– Eu la ora 04.00 fix, a spus Kristy.

Ne-am uitat la Mary Anne. Ea a ridicat din umeri.

– Eu nu știu la ce oră m-am născut.

Mama lui Mary Anne murise când ea era mică, iar Mary Anne nu se simțea apropiată de tatăl ei, care era foarte sever. Se pare că nu vorbiseră niciodată despre ziua (sau noaptea) ei de naștere.

S-a auzit o bătaie în ușa Claudiei. Mimi, bunica ei, și-a vârât capul în cameră.

– Bună, fetelor, a spus ea politicos.

– Bună, Mimi, am răspuns noi.

– Pot să vă ofer ceva de mâncare? ne-a întrebat.

Claudia se trage dintr-o familie de japonezi, iar Mimi, care a venit în Statele Unite abia la vârsta de treizeci și doi de ani, vorbește cu un accent blând și

cu un „r” mai pronunțat. Trăiește cu familia Claudiei încă dinainte de nașterea acesteia.

– Nu, mulțumim, Mimi, i-a răspuns Claudia, dar ne-ai putea ajuta cu ceva.

– Cum să nu.

Mimi a deschis larg ușa și a intrat în cameră.

– Știi la ce oră s-a născut Mary Anne? a întrebat-o Claudia. Se gândea că Mimi ar putea cunoaște acest detaliu, deoarece părinții Claudiei erau prieteni cu familiile Thomas și Spier de ani de zile, și Mimi ajunsese să-i cunoască pe toți.

Mimi a părut surprinsă de întrebare.

– Lasă-mă să mă gândesc o secundă, Claudia mea... Mary Anne, mama și tatăl tău au plecat la spital pe înserat. Asta îmi amintesc clar. Cred că te-ai născut pe la ora 23.00.

– Oh! Fața lui Mary Anne s-a luminat de un zâmbet larg. Nu știam. Deci și eu m-am născut noaptea. Mulțumesc, Mimi!

– Plăcerea e de partea mea.

Când s-a întors să plece, Mimi era să se izbească de Janine, sora Claudiei, care venise în spatele ei.

– Claudia! Claudia! a strigat Janine.

Am ridicat privirea, alarmată. Janine este o domnișoară de cincisprezece ani, foarte prețioasă și nu prea amuzantă, dar considerată a fi un

geniu. Sinceră să fiu, este plictisitoare. Plictisitoare din cale-afară. Niciodată n-am auzit-o să ridice vocea, motiv pentru care, în momentul în care a strigat „Claudia!”, mi-am dat seama că se întâmplase ceva. Ceva foarte rău.

Din păcate, am avut dreptate.

– Janine? Ce-i? a întrebat Claudia.

– Asta!

Janine flutura o hârtie în toate părțile. S-a strecurat pe lângă Mimi și i-a aruncat foaia în față Claudiei.

Claudia a luat-o, iar Kristy, Mary Anne și cu mine ne-am adunat în jurul ei. Ne-am uitat la acea hârtie, îngrozite.

Și iată ce-am citit:

Aveți nevoie de o bonă de încredere?

Aveți nevoie de o bonă

cât se poate de rapid?

*Sunați la: **AGENȚIA BONEZOR***

Liz Lewis: 555-1162 SAU

Michelle Patterson: 555-7548

Și contactați o întreagă rețea

de bone responsabile!

Vârste: 13, sau mai mari, disponibile.

În weekenduri (până la miezul nopții), în zilele de școală (până la 23.00)

Tarife mici! Ani de experiență!

Cea mai bună metodă de a economisi timp!

SUNAȚI ACUM!

Toate patru ne uitam consternate una la alta. Până și Kristy, care este destul de guralivă, tăcea mâlc. Ochii lui Mary Anne s-au făcut atât de mari, încât am crezut că-i vor ieși din orbite.

– Ce s-a întâmplat, Claudia? a întrebat Mimi.

– Concurența, a declarat Claudia pe un ton hotărât.

Kristy și-a verificat ceasul și a văzut că era 17.45 și că ne mai rămăseseră doar cincisprezece minute din întâlnirea noastră de vineri.

– Transform această reuniune a Clubului Bonelor într-o întâlnire de urgență, a anunțat ea.

– Atunci vă lăsăm în pace, a spus Mimi încet. Janine, te rog să mă ajuți să pregătesc cina.

Mimi a ieșit afară în vârful picioarelor, urmată de Janine, care a închis ușor ușa în urma ei.

M-am uitat la prietenele mele, care erau la fel de șocate ca mine.

În ochii întunecați ai Claudiei se citea îngrijorarea. Se juca cu o șuviță din părul ei lung și negru, și părea cufundată în gânduri. Claudia este foarte preocupată de modă și se îmbracă mereu cu haine ultimul răcnet, dar vă pot spune că hainele erau ultimele lucruri care îi veneau acum în minte.

Kristy, îmbrăcată cu hainele ei tipice de fetișcană, cu părul castaniu pieptănat pe spate și prins într-o coadă de cal dezordonată, părea la fel de tulburată.

Mary Anne, cu părul împletit ca de obicei (tatăl ei o pune să și-l prindă așa), și-a pus ochelarii cu ramă de sârmă ca să citească foaia volantă. Când a terminat, a oftat, s-a rezemat de perete și și-a dat jos pantofii de piele.

Dacă aș fi putut să mă privesc, aș fi văzut pe ce de-a doua persoană îmbrăcată la modă, cu o față lungă, mai sofisticată decât a lui Kristy sau a lui Mary Anne, dar nici pe departe la fel de frumoasă ca a Claudiei.

Mi-am studiat o unghie pictată în roz în timp ce Kristy ținea fluturașul acela oribil cu o mână tremurândă.

– Suntem terminate, a spus ea fără să se adreseze cuiva în mod special. Celelalte bone sunt mai

mari decât noi. Ele pot lucra până la ore mai înaintate, în comparație cu noi. Până aici ne-a fost.

Niciuna dintre noi nu era de acord cu ea.

De disperare, Claudia a scos o cutie de pantofi de sub pat, și-a vârât mâna înăuntru și a scos la iveală un pachet de dropsuri Live Savers. Claudia e dependentă de mâncarea nesănătoasă (deși nu recunoaște) și păstrează bomboane și gustări ascunse peste tot prin dormitor, împreună cu cărțile cu Nancy Drew, pe care părinții ei nu le aprobă, pentru că li se pare că nu sunt „de calitate“. Era atât de supărată din cauza Agenției Bonelor, încât atunci când a pasat pachetul pe la fiecare, mi-a oferit și mie unul. Eu sunt diabetică și îmi este completamente interzis să mănânc dulciuri. Mai demult, păstrasem secretul privind boala mea, dar Claudia, Mary Anne și Kristy știu de ea și, de obicei, nu îmi oferă bomboane.

– Cine *sunt* Liz Lewis și Michelle Patterson? a întrebat Mary Anne, aruncând din nou o privire pe fluturaș.

Am ridicat din umeri. Abia îmi cunoșteam colegii de clasă, darămite pe cei din alte clase.

– Poate că nu sunt la școala gimnazială, a sugerat Kristy. Pe fluturaș scrie că bonele au de la treisprezece ani în sus. Liz și Michelle sunt

probabil la liceu. Mă întreb dacă Sam sau Charlie le cunosc. (Charlie și Sam sunt frații mai mari ai lui Kristy. Au șaisprezece, respectiv paisprezece ani. Ea are și un frate mai mic, pe David Michael, în vârstă de șase ani.)

– Nu, sunt eleve la Școala Gimnazială Stoneybrook, a spus Claudia pe un ton prin care dădea de înțeles că urmează să ofteze în câteva secunde. Sunt într-a opta.

– Trebuie să aibă vârste apropiate de ale liceenilor, am spus. Asta dacă nu cumva există o mulțime de elevi cu vârste mari despre care nu știm noi.

Claudia a pufnit.

– Din câte cunosc, există destui. Liz și Michelle ar putea avea paisprezece sau cincisprezece ani. Aș fi vrut să știți și voi cine sunt. Ați leșina, efectiv. Dacă alea sunt bone, eu sunt regina Franței.

– Ce nu-i în regulă cu ele? am întrebat.

– În primul rând, n-aș avea încredere în fetele astea nici cât negru sub unghie, a spus Claudia. Sunt rele de gură, îi iau peste picior pe profesori, urăsc școala și stau tot timpul la mall. Știți voi, genul ăla de fete.

– Asta nu înseamnă că sunt bone rele, a spus Mary Anne.

– Aș fi surprinsă dacă ar fi ceva de capul lor, a răspuns Claudia.